

минаваха далече въ синьото вечерно небе, правѣха сивитѣ тѣла на птицитѣ да блѣсватъ отъ време на време.

Отгоре тѣ виждаха какъ соколътъ стѣснява кръговетѣ си надъ дърветата. Безъ да маха съ крила, той се носѣше въ тихия вечеренъ хладъ леко и безъ усилия, сякашъ дирѣше съ погледъ нѣщо по земята.

Нѣколко пжти ятото се опита да го излѣже. То отлиташе на далече изъ полето и почти се изгубваше отъ хоризонта. Но щомъ забележеше, че соколътъ се издига да вземе височина, стариятъ гължбъ отново го връщаше назадъ.

Започна да се здрачава. Рѣкичката се виждаше долу, между потъмнѣлото поле като тънка, лъскава лента. Дърветата изглеждаха като петна. На западъ разжареното небе постепенно угасваше и леката червенина, която доняпредъ озаряваше стърнищата, неусѣтно изчезна.

Гължбитѣ започнаха да се изморяватъ. Сега фученето на крилата имъ се чуваше равно и тихо като шепотъ. Соколътъ внимателно се вслушваше. Наближаваше минутата, въ която гължбитѣ щѣха да се опитатъ да паднатъ въ гжститѣ клони на дърветата, където хищникътъ не можеше да ги нападне. Той извишаше отъ време на време плоската си глава и неравномерно се полюляваше.

Изведнѣжъ се чу силниятъ плѣсъкъ отъ крилата на стария гължбъ. Той даваше знакъ на своитѣ другари да го следватъ.

Като дѣждъ отъ падащи стоманено-сиви кжсове, гължбитѣ се спуснаха къмъ дърветата. Тѣ минаваха отъ всички страни край сокола, устремени къмъ тъмната пропасть...

Шумътъ и близостта на толкова многобройната плячка обѣркаха хищника. Той закѣснѣ. Преди да избере жертвата си, гължбитѣ успѣха да се шумулятъ